

PROTOKOL

naj ne omejuje, ampak pomaga

Kaj je v resnici protokol? V knjigi Protokol, simfonija forme, ki pravkar prihaja v knjigarne, svoj pogled nanj predstavlja Ksenija Benedetti, šefinja protokola Republike Slovenije.

Tekst: **STANE MAŽGON**, foto: **ŠIMEN ZUPANČIČ**

»**K**njigo sem začela pisati bolj po naključju,« pove Benedetti-jeva. »Že prej sem predavala o protokolu, nato pa me je urednica knjige spodbudila, da vsebino razširim še na poslovno okolje in jo predstavim v knjigi. Stvar je bila slišati preprosto, a v resnici so bila potrebna štiri leta, da sem oddala material. V njem sem dejansko zbrala vse, od osnovnih navodil do državnega protokola. Želim, da bi bila knji-

ga ljudem v pomoč tudi v situacijah, ki so na videz samoumevne. Zato mislim, da je primerna za širok krog.«

Knjigo, dobrih 600 strani ima, bo torej lahko uporabljal marsikdo, od vodstvenih delavcev do srednjega kadra. Avtorica meni, da je prvi korak za razumevanje vsebine priznanje samim sebi, da ne obvladamo vsega. Želi si tudi, da bi knjiga postala priročnik, ki ga uporabniki ne bi prebrali v eni sapi, ampak bi se k njemu vračali.

Kaj je protokol? »To je urejen sistem pravil, ki jih je treba poznati, da jih pravilno uporabljajo. Predvsem pa ne smejo omejevati, ampak morajo pomagati. Odločitev posameznika je, koliko želi ta pravila upoštevati. Drži pa tudi, da vlogo protokola najbolj občutimo takrat, ko ga ni,« pojasni avtorica. Namen knjige je bil tudi ta, da na protokol ne bi gledali kot na okorno določenost in zapetost.

Zanimiva podrobnost: pri opisih uradnih spremljevalcev Benedetti-jeva večkrat uporabi izraz soproga ali partnerka. Ne le zaradi domače situacije, kot bi marsikdo pripomnil. Dejstvo je, da se

moramo tudi na tem področju prilagoditi spremembam.

Nekateri uradni gostje pač niso (ali še niso) poročeni. Med predsedovanjem EU se je na ministrskih sestankih dogajalo, da je kateri od gostov prišel k nam s partnerjem, kar danes ni več nič nenavadnega, in protokol mora upoštevati tudi to. ■

»Sodobni evropski bonton zahteva točnost, akademska četrt je preteklost, opravičila o slabih cestah in parkiranju niso sprejemljiva. Sestanek se mora torej začeti točno, ob napovedani uri, in mora biti načeloma tako dolg, kot je dogovorjeno, ali manj.«

»Protokol, kaj naj rečem? Nekateri ga sovražijo, drugi se ga bojijo, nekateri ga podcenjujejo, drugi povečujejo. Tisti, ki ga poznajo, ga s pridom uporabljajo, celo zlorablajo. Imela sem srečo, da sem se ga (vsaj nekoliko) naučila ob delu.«

CVETKA SELŠEK,

predsednica uprave SKB

»Po mojih izkušnjah se je v zadnjih 15 letih izrazna oblika diplomatskega protokola zelo spremenila. Pravila oblačenja so manj stroga, stil dopisovanja je bolj sproščen, odnosi med predstavniki diplomatskega zbora in z državo gostiteljico so manj formalni.«

TIM SIMMONS,

veleposlanik Združenega kraljestva Velike Britanije in Severne Irske v Republiki Sloveniji

»Američani so ponosni na to, da slovijo kot prijateljski, odprti in dostopni. Ameriška družba je manj formalna kot večina evropskih držav, zato Američani težko razumejo, zakaj je protokol potreben.«

THOMAS BOLLING

ROBERTSON,

nekdanji veleposlanik ZDA v Sloveniji

Nisem človek, ki bi ga pretirano očarale okusno pripravljene večerje z visokimi gosti (...). Prej bi dejal, da sem se, vsaj preden sem si nabral izkušnje, bal protokolarnih dogodkov. Bal sem se, da ne bi bil videti neveden in neroden. A vaja dela mojstra in mojstri, v mislih imam tiste protokolarne, poskrbijo, da so vaje neboleče in učinkovite.«

JANEZ POTOČNIK,

komisar za znanost in raziskave v Evropski komisiji

»Knjigo o protokolu potrebujemo kot vsakdanji kruh. Še posebej manjše, 'mlajše države' so stalno na očeh in zato moraš biti stalno boljši od drugih.«

Dr. DANICA PURG,

direktorica IEDC – Poslovne šole Bled

